

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 20. listopada 1891.

List 47.

Ena za Božič.

Božični dan leta 1850 je eden delavcev nekega velikega mesta korakal skoz vrata v notranje mesto. Stanoval je sicer zunaj mesta, zakaj pa da je šel v notranje mesto, bomo kmalu vedeli. Bilo je na Sveti dan zjutraj, tisti dan, ko sveti blagoslov na zemljo lije in tudi grešnik čuti, da je zveličanje prišlo na svet.

Iz serca onega moža pa je bilo tisto sveto čutilo zginilo, zginilo sleherno veselje, zakaj: izgubil je bil svojega Boga in Odrešenika. Sveti dan je bil zanj postal brez „svetosti“, „brez pomena!“

Veseli se ta dan tudi ubožec, tudi bolnik, pregnanec, celo še vdova, sirotek, sirotica. Otrok mora imeti svoje jaslice na Sveti večer, če bi imel soldke za božje Dete, za pastirce in ovčice tudi izprositi, in če bi imel tudi lačen biti, da si le jaslice napravi. Kje je pomanjkljivost, kje bol in žal toliki, da bi se pri misli na ljubega Zveličarja to ne pozabilo na božični dan, ko se rodi Odrešenik, kateri nas reši vsake bridkosti, ako k Njemu pribežimo.

Naš ravno imenovani delavec je bil na poti v mesto, od same revščine ves potert, toda ta bil je tudi brez vsake utéhe in tolažbe. Nekoliko časa poprej bil je sredi zime zgubil svoje navadno delo, s čimur se je prej ohranil in preživil. Obup v sercu ga je razjedal, ko je bil prišel domú. Iskal je poprej več dni dela, pa ni ga našel. Zvečer se vleže na posteljo, da bi si s spanjem skerbi iz glave izbil, pa je zastonj: črne misli, kaj bo v prihodnje, mu ne dajo zaspati. Kam se mu je zateči? Do delavskih tovaršev? Sam si je ugovarjal, da med temi se radi nahajajo zaverženi — brez usmiljenja, ki

se dostikrat še šalijo z revščino bližnjega. Ali se hoče zateči k Bogu? „Toda odgovoril je: „Nimam Boga.“ To je pravil pozneje in klical: „Ah, le nesreča je zame, družega nič ne! Bil sem v nesreči. Naj smo zgubili vse zemeljske dobróte, očeta, mater, brate in sestre, ženo in otroke, roke in noge, — o, le nesreča še živi: Boga nisem imel!“

Kako je bil pa revež zabredel v ta neutolažni stan? Pripovedoval nam je pozneje (pravi škof Ketteler), ki je sam to doživel z delavcem in od njega slišal in omenil je posebej tri reči in vzroke, ki so mu Boga uzele. Te so: 1. Nektera vprašenja, ki mu jih je bil predložil neki učitelj v ljudski šoli, kateri je bil prostomišljak: 2. branje nekterih knjig od naših tako imenovanih lučnjakov, in med njimi posebej knjige moža, ki je bil takrat vodja neke učiteljske pripravnice: poslednjič 3. bivanje med mnogoterimi (spačenimi) sodelavci.

Vse to ga je oropalo vére, in kaj so mu namesto vére te spake dale za dan bridkosti? Odlok, samega sebe umoriti!... S tem strahovitim namenom je šel na božično jutro v notranje mesto. Svoje zadnje groše je vzel seboj in to malenkost hotel zapiti ter si v pijanosti življenje uzeti. Toda ljubi Jezušček se ga je usmilil, in tako se je zgodilo, da je sam svoje življenje škofu Kettelerju pripovedoval: drugač bi bila, kakor dogodba nejevére v duši mnogih drugih, v mraku pozabljenosti pokopana... Kako tedaj je bilo?

Derhteč od mraza v slabi obleki, z obupom v sercu, pride ob neki cesti na vogel, kar se z zvonikov zvonovi oglašé, ktere je v svoji mladosti velikrat vesel poslušal in šel v cerkev.

kamor so ga vabili, — to je bilo, dokler mu strup nevére ni bil serca okužil. Ko tedaj so se zvonovi oglasili in vse ljudi k veseljevanju vabili, takrat je njegovo dušo presunila nezmerna otožnost. Kar neutegoma je spoznal, da je zgubil čednost, zgubil vero, zgubil vse življenje! Vleklo ga je z veliko močjo v cerkev, vojska je vstala v njegovem sercu: slednjič se je zdelo, da je zmagal in bliža se cerkvenim vratam, pa še spet gre memo: vender slednjič je premagala milost: stopil je v cerkev, začel moliti in — bil je rešen.

Nadalje Ketteler ne pripoveduje, pa dosti je — da je bil le rešen. Bog daj, Jezušček se usmili, da bi bilo tudi za letošnji Božič mnogo rešenih!

Mučeniška smert sv. Bonifacija.

(Konec.)

Ko je tako kersčanska vera skoro povsod sijala v najlepší luči, prišel je tudi čas, v katerem je hotel Bog svojega zvestega služabnika v njegovem apostolskem delovanju venčati s palmo mučenitva. Spomladi leta 755 je proderl sv. Bonifacij na skrajni sever, v okolico med Leeuwarden in Gröningen, tje gori, kjer je zdaj mesto Dokum. Tu se je vsatoril z najstarejšimi tovariši. Hotel je nekoliko časa tu ostati, da bi še malikovavskemu ljudstvu v tem kraju oznanoval večne resnice, da bi jih prenovil z vodo prerodenja in poterdil z darovi svetega Duha. Ni se menil za nevarnosti, katere so ga od vseh strani obdajale. Po nekem starem poročilu je svetnik te nevarnosti naprej videč, pripravil nanje svoje spremljevalce z besedami: „Stojte trdno za Kristusovo vero in jednako misleč ostanite v upanji. Ne bojte se onih, kateri lahko telo usmerté, duše pa ne morejo usmertiti.“ To je bila spodbuda, ktera je v srcih njegovih vernih spremljevalcev sveto navdušenje zbudila. Dobro vedoč, da kdor svoje življenje za Kristusa zgubi, ga v resnici zadobi, bili so svojemu častitljivemu vodniku vdani in z veseljem pripravljeni, Kristusa pričevati s svojo kervjo. Gospod pa jih je vredne spoznal, sprejeti njihov dar.

Na peti dan junija je pozval sveti Bonifacij veliko množico novospreobrnjenecv k sebi, da bi jim podelil zakrament svete birme. Toda predno so prišli birmanci, priderla je o solnčnem vzhodu tolpa divjih malikovavcev, kateri so planili na malo taborišče in na misijonarja. Kakor je bil nekda sv. Peter izderl meč, da bi branil svojega gospoda in učenika, tako je hotel tudi del Bonifacijevega spremstva silo s silo odbiti. Toda

sv. Bonifacij je zbral okrog sebe klerike, in šel s svetinjami, katere je vedno pri sebi nosil, iz šatora. K oborožencem obrnjen je dejal: „Pustite orožje in ne vojskujte se. Ali nas ne uči spričevanje sv. pisma, da ne smemo hudega s hudim temuč z dobrim povračevati. Že davno zaželjeni dan je tu, ko bomo povabljeni iz trudov in težav tega življenja k veselju večnosti. Zakaj nas hočete oropati tolike milosti in sreče? Bodite raji trdni v Gospodu in ne branite nam, hvalležno sprejeti ponujano darilo milosti Božje. Zupajte edino v Boga, in on nas bode reših vseh nevarnosti.“

Ko je s temi in podobnimi besedami potolažil bojevitost, nagovoril je svoje klerike takó: „Preljubi bratje, če vam je kaj ležeče na milosti Božji, če se spominjate mojih opominjevanj, покаžite to v tej uri. Pomislite Gospodove besede: „Ne bojte se onih, kateri telo umoré, duše pa ne morejo umoriti. Svoje upanje vterdite v Bogu! Po kratkem času tega življenja boste prejeli krono povračila med blaženimi duhovi. Prosim vas, ne zgubite v tej uri plačila vašega dolzega terpljenja in težav. Ne dajte se zapeljati od pogubljevega prilizovanja poganov, temuč preterpite stanovitni in serčni bližnjo smertno nevarnost iz ljubezni do Njega, kateri je za nas terpel, da se bode večno z njim veselili!“

Komaj je končal sv. Bonifacij svoj nagovor in pripravil svoje tovariše k sprejemu mučeniske palme, že je planila nanje divja poganska tolpa z meči in vsakoršnim orožjem. Pomorili so vse, jednega za drugim, nazadnje svetega škofa. Pri tej priliki je menda razun spremljevalcev sv. Bonifacija tudi mnogo družih kristijanov prejelo mučenisko krono, tako da je bilo vseh mučnikov dvainpetdeset. Kar se svetega Bonifacija posebej tiče, poroča jeden njegovih najstarejših življenjepiscev, da ko je pozvedoval v okolici mesta Dokum-a o bližnjih okoliščinah njegovega mučenitva, mu je neka zelo stara žena prisegla in zaterdila, da je bila takrat zraven. Svetnik je po njenem poročilu, ko je nekdo z mečem mahnil proti njemu, s svetim evangelijem si zakril obraz. Da se je hotel svetnik s svetim evangelijem varovati, navaja tudi nek drug njegovih najstarejših življenjepiscev.

Ko je bilo klanje končano, preiskali so morivci vse šatore. Meneč zlata in srebra najti, vzeli so vse zaboje seboj. Nato so se podali na ladije, da bi se tudi z živežem okoristili. Ker so med drugim tudi našli precej vina, ktereja je svetnik pripeljal seboj iz Nemškega v porabo pri sveti maši, upijanili so se z njim. Potem so razpravljali o delitvi plena, ki so mislili, da so

ga ugrabili, niso se mogli zediniti in nastal je tolik prepir med njimi, da so se z isto serditostjo in z istim orožjem, s katerim so malo prej usmrtili svete mučenike, med seboj morili. Večji del jih je pri tem poginilo. Kar jih je ostalo, so lakomno jeli odbijati zaboje. Toda, ko so jih odperli, našli so mesto zlata in srebra le knjige, ktere so iz jeze, da jih je up ogoljufal, razstlali po polji, nekaj v močvirje, nekaj v druge ne-spodobne kraje. Po starem sporočilu, so se te kasneje nepoškodovane našle. Ko pa so zvedeli kristijani iz okolice, kaj se je zgodilo svetniku in njegovim spremljevalcem, prišli so v množicah skupaj in so oboroženi napadli pogansko zemljo. Zagnali so ustavljajoče nekaj v beg, nekaj pa so jih pobili. Ta kazen pa, kakor so poročali, imela je za premnoge ostale pogane zelo dobre nasledke. Sej vselej je bila prelita kri seme novih kristjanov. Dali so se podučiti z besedo Božjo in sprejeli so voljno kerščansko vero.

Ko je prišla v Utreht vest o mučeništvu sv. Bonifacija in njegovih tovarišev, poslal je sv. Gregorij, takrat opat ondotnega samostana, precej brate tje, da naj prinese ostanke svetih mučnikov. Tako so prišle svetinje sv. Bonifacija naj-pervo v Utreht, kmalu potem v Moguncijo, in od ondot na zelo slovesen način v Fuldo, kakor je bil svetnik željo izrekel. Ljubezen in češčenje, ktero je skazovalo ljudstvo pri tej priložnosti svetinjam, se nikakor ne da popisati, kakor pravi staro poročilo. Povsodi so jih spremljevali z litanijami, psalmi in z drugimi hvalnimi pesmami. Kjer pobožna množica ni mogla več dalje iti, prišla ji je že druga naproti, da jo je nadomestovala. Nič pa ne more češčenja in zaupanja ljudstva v svetega Bonifacija bolje skazovati in pričati, kakor to, da so njemu na čast povsod zidali nove cerkve, kjer koli so nosci opoldne ali po noči počivali.

Kralj Ljudovik I bavarski je imel posebno veliko češčenje do sv. Bonifacija in dal je njemu na čast v Monakovem zidati cerkev, ki menda v lepoti in častitljivosti presega vse cerkve na Nemškem. O naj bi sv. Bonifacij sprosila, da bi se že skoraj spreobrnili krivoverci, kateri prebivajo zdaj po lepih deželah, za ktere je sv. Bonifacij kri prelil!

Sv. Bonifacij je med drugim zapustil prav lep nauk, rekoč: „Ako svoje grehe zakrivamo, jih bo Bog zoper našo voljo očitno razodel. Gotovo je veliko bolje jih pred enim človekom se spovedati, kakor pa v nevarnost postaviti, v obličji vsih prebivalcev nebes, zemlje in pekla z osramotenjem pokritemu biti.“

Sklep vsih pregovorov je: „Boj se Boga in spolnuj njegove zapovedi.“

Stolpje.

(Dalje.)

II.

„Turris Davidica, ora pro nobis“
(Stolp Davidov, Marija, za nas Boga prosí)
(Litanijske M. B.)

„Dva stolpa, dve hiši, dve mesti se zidajo od početka sveta; jedno zida Kristus, drugo zida satan; jedno ponižnik, drugo ošabnež. Kar je ponižnega, bode lepo, mogočno stalo; a kar je prevzetnega, bo gerdo razpalo. Zidaj torej s Kristusom, s ponižnim; res, da bo le polagoma po malem rastlo, a toliko močnejše, terpežno, trdno bode tvoje zidanje.“ (Sveti Cezarij.)

Kaj primerno je sv. katoliška Cerkev določila, da imajo duhovni in redovniki v „malih urah“ zjutraj moliti 188. psalm, razdeljen po abecednih hebrejskih čerkah v 22 osmic, t. j. dvaindvajsetkrat po osem verstic. „kakor otroci spoznavši, čerke se naučijo čitati, tako mi po tem psalmu se naučimo prav živeti. Za vsako čerko je osem verstic, da se s tem kaže enojnost, skupnost, ki vse vzdržuje in vodi, in očiščevanje za pravo svetost, kajti osmi dan je slovesno očiščevanje po postavi, ki zapoveduje obrezovanje osmi dan po rojstvu, ali ker je v onih sedmih dneh vesoljni svet bil omadežan po naših grehih. Ko je nastal osmi dan po Kristusovem vstajenju, smo ž njim vred vstali k novemu življenju.“ (S. Ambrož.)

„Dne 6. novembra 1890 proslavljali so v ameriškem mestu Čikagi veliko slovesnost. Okoli 5000 framasonov se je zbralo pod vodstvom velikega mojstra Pearsona (Pirzen) in generala Carsan Smitka, ki so po javnih ulicah mesta z vihrajočimi mnogimi zastavami v čudni procesiji hrumeli do prostora zunaj mesta, kjer so postavili temelj novemu babilonskemu stolpu. Samo za tla so platili 5 milijonov frankov. Ono novo čudo na svetu — framasonski tempelj — bode imelo po načrtu osemnajst nadstropij višočine do strehe, in na strehi, kjer nameravajo napraviti krasne verte, bode še dve nadstropji doveršile ogromno zgradbo. Najvišja bode nova zvezdarna. Zlahkoma bo poseben stroj (ascensor) vlekel vsaki dan do 40.000 ljudi na sprehod v one vertove na strehi. Dne 1. maja 1892 da bo to velikansko delo dokončano.“ (Quartalschrift Linz. 1891 str. 769.)

Glavni znak kraljestva božjega je ponižnost, a tega sveta prevzetnost. Ponižnost je zastava Kristusova, ošabnost vihrajoča bandera antikristova in satanova. Ponižnost je temelj vsemu dobremu, vzvišenemu, napuh začetek vsemu hudemu. Saj beremo o padcu luciferjevem: „Kako si padla danica, zarije otrok! Posekan si doli na tla! — Ti si govoril v svojem sercu: V nebesa se bom dvignil, nad zvezde Vsemogočnega povišal svoj prestol; in bom na gori zborovanja, na severnih straneh. Dvignil se bodem nad višavo oblakov, Najvišemu bom enak. In vendar v grob boš pahnjen, v jamo globoko.“ (Izai 14, 12. — 15.)

Glavni znak framasonov (prosto-zidarjev, prostomavtarjev) je prevzetnost in ošabnost: „Mi smo mi!“ Kdo je nam enak? „Ne bom služil!“ in kar je takih

in enakih izrekov. Nasproti je posebno znamenje vseh nasledovancev Kristusovih, ki je „krotak in ponižnega serca“ (Mat. 11, 29.), mila hčerka nebes, ljuba ponižnost. Zato se v prej navedenem psalmu 118 velikokrat (skup 235krat) ponavlja: „Ti, Tvoj, Tvoje, Tebe.“ Mala besedica, a je neskončnega obsega. Novošnega modrovanja (filozofije), posebno nemško, pa kaj rado povdarja svoj „Jaz“ in zato se včasih imenuje „Jaz – filozofija“ (die „Ich – philosophie.“) A v svojem „jaz“ človek najde praznoto = 0. Da je tisoč ničel(0) vsporedoma postavljenih, vendar ostanejo nič brez enote, ali druge številke, pred postavljene. Ako na ničlo 0 zgoraj pristavimo spred malo polkrožno črtico, tedaj je šestka: 6, in ta je simbol (podoba) šestih delavnikov v tednu. Na ženitnini v Kani Galilejski je Kristus, naš Gospod, spremenil vodo v „šestih“ verčih v najbolje vino. Toda Mati Jezusova je rekla: „Karkoli vam poreče (Jezus), to storite.“ (Jan. 2, 5.) „Jezus pa reče: Napolnite verče z vodo. In napolnijo jih do verha.“ (Jan. 2, 7.) Služabniki so vseh 6 verčev do verha napolnili, in blagoslov Vsemogočnega je njih pokorščino obilo poplačal. Prazno je delo brez „žegna“ z nebes! Ravno prej navedena frumasonska zgradba v Ameriki bo imela 18 nastropij do strehe, to je trikrat 6, a da denemo 666, tri šestke skup, pomenja to število Antikrista. In res je nameravano proslavljanje jedino delo uma človeškega brez vpljiva nadzemeljskega, o katerem nič nečemo vedeti, nekako slavljenje Antikristovo.

Ako pa za ničlo 0 navzdol potegnemo črtico: 9, pa imamo devetko, ki nas spominja na nadzemeljsko, neboško kraljestvo, v katerem devet korov angeljskih neprenehoma slavo poje Bogu: „Svet, svet, svet je Gospod vojskinih trum, polno je nebo in zemlja slave Njegove.“

Sedaj pa zvežimo skup šestko in znasad posadimo devetko, zemeljsko in nadzemeljsko, imamo osmerko 8, katera v sporedu trikrat postavljena 888 pomenja Kristusa, Boga in človeka v jedni osebi. „Častitljivi učenik Beda pravi: sveto, sladko ime Jezus ne le po pomenu besede, ampak tudi v čerkah ima v sebi skrivnost večnega življenja. O vesoljnem popotju je bilo rešenih osem duš. Podoba je slave, pokoja in večnosti. Je podoba novega zakona, kakor sedem (7) starega, ker je pri nas osmi dan praznik, onim pa sedmi. Da bi torej Bog vse te skrivnosti naznanil, t. j. da Kristus je začetnik našega zveličanja, gospod večnosti, vstanovitelj novega testamenta, hotel je, da imé Jezus ima (v številnem pomenu čerk) trikrat osmico. Isti Beda nadaljuje, da oni trojni broj 888 znamenjuje trojno vstajenje, katero nam dohaja po Kristusu: vstajenje duše k milosti, probujenje telesa k življenju, in vstajenje k večnemu življenju. Tertulijan poudarja to razlago. Kristus pravi: „Jaz sem alfa in omega (α in ω)“ (Apok. 1, 8.) V gerški abecedi, ki ima 24 čerk, so tri osmice; vspored postavljene dajo broj 888, in te iste ima v sebi imé JEZUS.“ (Marchantius: Hortus pastorum, pag. 72.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana (Pomislek o stanju v Rimu.)

Zgodilo se je v času prvih preganjanj enekrati, da je kaki kristjan v malika pihnil in malik se je

kar zgrudil in na tla telebil, kakor filiščanski Dagon pred skrinjo zaveze. Se vé, da kerščanski junak je ta pogumni pih z življenjem plačal; toda častna smert je spričevavcem teknila v častitljivo krono in večno življenje. Ko je na tisuče francoskih delavcev prišlo v Rim poklonit se sv. Očetu Leonu XIII, so tudi nekteri mladenči neprijazno pihnili v novolaškega malika, ker so bili v knjigo zapisali: „Živi naj sv. Oče Leon XIII!“ in je našuntana derhal začela katoliške romarje iz vozov vleči, z nogami tretji in terpinčiti! Rimski cesarji so takrat imeli po vsem znanem svetu svoje trinoge, ki so klali in morili take, ki niso hotli malikov moliti; danes imajo pa tudi malikovalci po mnogih krajih prijatelje, ki oropanje Rima hvalisajo, za namestnika Kristusovega in jetnika v Vatikanu pa nobene lepe besede nimajo, še celo zaničujejo ga in psujejo.

Dvajset let so ljudem lagali, da papež ni jetnik, da vživa vso svobodo itd. O tej novi priliki tedaj se je pa še bolj živo pokazalo, kakošno svobodo, da ima papež, in rimsko vprašanje je nastopilo novo stopinjo. Dogodbe v Pantheonu in frumasonska rogoviljenja po drugih mestih so zbudila v Vatikanu misel, da se bode papež vendar poslednjič moral odločiti, da zapusti Rim. Celotaki prelati, ki so bili poprej določno zoper to, da bi papež Rim zapustil, pravijo zdaj, ko bi bil papež mlajši, moral bi res Rim zapustiti. Vendar Pa se romanje v večno mesto v večih množinah ne le za zdaj, temveč tudi za daljni čas določno odsvetuje, dokler papežu in romarjem varnost ni zagotovljena. Kdo nekje bo hodil v mesto, ki ga mladolahi razglasujejo za stolnico vesoljenega sveta, skazuje se pa za rogovilsko gnjezdo?

Africanski kardinal nadškof Lavigerie je pred nekaj časom poskušal sprizniti Vatikan s francosko republiko; dogodbe v Pantheonu in njih nasledki kažejo, kako malo hvaležni so pariški frajmaurari za to prijaznost. Znano je, da kultusminister Fallieres je po tej dogodbi prepovedal francoskim škofom dovoliti skupna popotovanja v Rim, še več, da tudi sami ne smejo popotovati, celo še svoje škofije ne zapustiti! Toda škofje se na toliko prederznost niso ozirali in nadškof v Aixu (Provence) je določno protestiral zoper več kot turško prederznost in vsi drugi škofje so z njim enih misli. Tako republikanarji sami republikani sramoto delajo. Republikanska vlada nadškofa zdaj toži, da je republikansko vstavo prelomil (?) in ga hoče za denar globiti! Toda javaljne se bodo prederznili začeti vesoljno preganjanje zoper vso katoliško Francijo!

Papež so 24. vinot. pohvalili in oserčevali Aixskega (Aquae Sextiae) nadškofa v posebnem pisanju, in rekli so: „Ne postave gostoljubnosti in ne nedolžnost naših gostov jih ni ubranila, ter se je z njimi delalo kakor s sovražniki... Po teh dogodbah je očitno, da razdraženost naših protivnikov je dan na dan hujša. Uklub vsakterim pretvezam je vendar vsak dan bolj očitno, kaj da naši sovražniki kovarijo zoper Nas, Ti pa, častiti brat, se le še nadalje z vso svojo močjo bojuj za Cerkev.“

„Wanderer“ v Št. Pavlu (Minn.), ki te zadeve obravnava, pristavlja to-le: Ako bi res papež Rim zapustil, potem je za večno mesto pričakovati, da se obnové časi avinjonskega preganstva, in konečno bodo Rimljani napravili pravo glasovanje (plebiscit), ter papeža nazaj poklicali.

Iz Ljubljane. Blagoslavljanje novih orgelj v nunski cerkvi, ki se je veršilo XXIII. nedeljo po binkošti, imelo je trojno slovesno opravilo. „Danica“ je priobčila prva dva govora; naj pove še vsaj nekaj o tretjem, ki ga je imel preč. o. Vit Löniger iz reda Jezusovega ob štirih popoldne.

Trije so vzroki, dejal je govornik, da je nunska cerkev danes tako slovesno opravljena: a) osmina cerkvenega posvečevanja, b) praznovanje godû sv. Uršule, redovne patrone ali zavetnice, in c) blagoslov novih orgelj. Počastili so cerkev in samostan, kateri ima neprecenljivih zaslug, ne le po službi božji, temuč po izverstni dekliski šoli za mesto in deželo, z mnogimi visokimi gospodi prevzvišeni knez in škof ter so sami blagoslovili orglje. Slavnostna govornika sta zjutraj in dopoldne v priprosti redovniški opravi vendar slovesno popisovala orglje, njih začetek in namen. Jaz ne bom na široko razlagal, kako so orglje nastale; omenim naj le, da izveršujejo naj to, kar ima v sebi molitev, katera se moli pri blagoslavljanju. Na to je z vzvišeno besedo govornik razkladal a) ta njih pomen; potem pa je kazal, b) na druge orglje, na katere igra sam nebeški Oče v vladanju vesoljnega sveta; c) na orglje, na katere igra namestnik Kristusov ali papež v sveti katoliški cerkvi; d) na orglje, na katere igra pravi kerščanski gospodar v svoji hiši, in e) na orglje, ki jih ima vsak katoliški kristijan v svojem srcu, na katere naj igra tako, da bode na slavo Bogu in njemu v zveličanje. Krasen govor je bil jako primeren slavnosti in na radost vsem pričujočim. Bog plati!

Iz Ljubljane. Karmelitovski red bode letos od 22. novembra do 14. decembra po svojih cerkvah obhajal posebno slovesnost, namreč 300letnico, odkar je umerl njih obnovljevalec (reformatore) ali drugi ustanovnik, sv. Janez s Križa. Sv. Oče Leon XIII so v pismu do vsih vernikov posebno veselje naznanili in pohvalili ta red, ker se pripravljajo na častljivost tega godû in ga hoče slovesno obhajati. V ta namen so dovolili popolnoma odpustek o tridnevnic, ktera se more obhajati v omenjenem času, namreč enkrat od 22. novembra do 14. decembra tega leta. (God svetnikov je 24. nov.) K zadobljenju popolnega odpustka je potrebna vredna spoved in sv. Obhajilo, in pa saj ene tistih slovesnosti v karmelitarški cerkvi se vdeležiti in tam na papežev namen pobožno moliti. Razun tega pa dobí še odpustek 7 let in 7 kvadragen vsak dan, kdor karmelitsko cerkev obiše in ondi v omenjeni namen moli.

Ktere dni ravno bo ta slovesnost v karmeliški cerkvi na Selu, bodo premilostni gospod knez in škof odločili.

Dunaj. O začetku novembra. (Dober svet v prid umerlih duhovnov.)

Ko je bil naš Gospod in Zveličar, Jezus Kristus, deset gobovih s svojo vsegamogočnostjo ozdravil in se je le eden od njih povernil, glasno zahvalit se svojemu rešitelju ter je padel pred njim na obraz, vprašal ga je Jezus: „Ali ni bilo deset očiščenih? Kje je pa drugih devet? Nobenega ni, da bi se povernil ter dal hvalo Bogu, ko ta ptujec.“ — In zakaj je prašal Zveličar po drugih? Da bi pokazal, kako malo mu je všeč nehvaležnost. Čeravno je vse njih poprejšnje razžaljenja tiho prenašal, nehvaležnosti vendar ni pustil negrajane. Nehvaležnost studijo ljudje in Bog. — Nehvaležnost, pravi sv. Bernard, je dušna

sovražnica, ki pokončuje zasluge, izbriše čednosti in ovira milosti; paležljiv veter je, ki posuši studenec dobrote, roso milosti in reko usmiljenja. Pred vsem dolgujemo najbolj živo, najserčnejšo zahvalo ljubemu Bogu, začetniku življenja, našemu stvarniku, našemu gospodu in ohranivcu, od ktereга prihajajo k nam vse telesne in dušne dobrote. Bog se pa poslužuje naših sobratov, pred vsem naših ljubih starišev, sorodnikov, prijateljev in dobrotnikov, da nam daje vseh potrebnih reči. In kaj storimo, da se pokažemo onim hvaležne, ki nam dobro delajo, nam blagre skazujejo, za nas skerbé in so nam v pospéh, da si ložej kaj pomagamo. Molimo zanje, in če nam je mogoče, skušamo jim dobrote na ta ali oni način povračati. Res, serce samo opominja nas prevelikokrat, vseh v ljubezni se spominjati, ki so nam dobro storili in ne počiva prej, dokler nismo zadostili njegovi, za nas gotovo prijetni sili. In ako so poklicani že v večnost naši prelubi stariši, naši podporniki in dobrotniki, ostane njih blagovito dejanje vedno in v vseh dogodkih v živem spominu; naše duševne oči vidijo, dokler živimo na zemlji, vse nam drage, ktere rabila je božja dobrotljivost, da nam je skazovala telesne in duševne dobrote, mnogokrat v čulo veliki množici. Tu povzdignemo oči proti nebu, sklenemo roke k pobožni in priserčni molitvi ter prosimo Boga, naj poverne umerlim, ki so bili za nas tako rekoč orodja Njegove dobrotljivosti in njegovega usmiljenja, obilne njih dobrote, naj jim podeli večni mir ter dovolí vdeležiti se veselja svetega raja. — Zdaj pa vprašam: Ali se ne smejo med dobrotniki, katerim moramo biti hvaležni do zadnjega zlihhljeja, imenovati duhovni naše svete katoliške Cerkve? Ne gledé na telesne dobrote, ki se skazujejo v občnem številu, ne le od duhovnih samih, temveč tudi na njih dobrohotna prigovarjanja in priporočila še od družih, so ravno oni, ki nam skazujejo od prvega trenutka našega življenja do naše smerti dobrote, katerih vrednost in moč sega še v večnost. Sprejmejo nas v občestvo svetnikov; oznanjujejo nam božjo besedo, besedo večne resnice; opravljajo za nas nebeškemu Očetu najsvetejšo daritev in molijo za nas; po dnevi in po noči, v vročini in v mrazu, o hudi uri in nevihti pripravljeni so, podariti nam milosti in blagre svete Cerkve ter nas, revne grešnike, spraviti z Bogom. Mnogokrat so tudi v naših časnih potrebah naši vidni angelji varhi, ki se trudijo toliko časa za nas, nam iščejo prijateljev in dobrotnikov, da se jim je posrečilo, nam v stiski pomagati ter našo prihodnost zavarovati. In če pride naša zadnja, odločivna ura, so zopet na versti duhovni svete Cerkve, oni nam pomagajo v težavnem boju, oni nas tolažijo, nam izprosijo božjo milost ter nam naposled podarijo presveti angeljski Kruh, nebeško inano, zastavo večnega življenja. In še potem, ko smo prestopili prag večnosti, so zopet duhovni tisti, ki k nebu za nas kličejo, se nas spominjajo pri visoki daritvi sv. maše, in nas priporočujejo milosti in usmiljenju božjemu. Mi pa imamo zatorej tudi sveto dolžnost storiti vse, kar koli le moremo, da jim spodobno hvaležnost skazujemo za to, kar nam časno in večno dobrega storé. Obračam se potem takem do vsih preč. ljubih čitateljev in čitateljic tega lista, naj ljubeznjivo prevdarjajo, če ni posebno zdaj, v našem za sv. katoliško Cerkve tako žalostnem času, naj bolj primerno in doželjeno, da se ustanovi družba, ktere udje se z

veseljem zavežejo spominjati se vsak dan, morebiti v jutranji in večerni molitvi, umerlih duhovnov. Kakor menim, ne bilo bi treba dolge molitve, ker gleda ljubi Bog pred vsem na dober namen; zadostovalo bi, ako bi molil posamezni ud „očenaš“ s „česčenamarijo“ z dostavkom: Gospod, podeli jim večni mir in večna luč naj jim sveti! Daj jim v miru počivati! Amen; — ali namesto tega, kratka molitev za umerle duhovne! n. pr.: Moj Jezus, usmiljenje; ali: Sladko serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj in bolj ljubim; — ali: Sladko Serce Marijino, bodi moja rešitev! Kdo pač je zmožen obilnost dobrot popisati, ki bi se s tem podelile dušam že umerlih, častivrednih božjih služabnikov! Kako bi se oni nad tem veselili ter se zahvaljevali ljubemu, usmiljenemu Bogu, ki jim vnema na zemlji za nje usmiljena serca! Pa tudi, kako iskreno bi prosili Boga za svoje, še na zemlji bivajoče dobrotnike, molili za njih časn in večni blagor ter se prav posebno trudili, jim izprostiti neizrekljivo veliko milost srečne zadnje ure! In ako to storé že ob času svojega terpljenja, koliko bolj bodo to storili takrat, če so že dospeli k Bogu, če so že prišli v veselje nebeškega Jeruzalema! Tedaj predragi bralci in bralke, bodimo usmiljeni, da se nekadašnji podeli tudi nam usmiljenje! — Prosim tedaj vsacega, ki se vjema s tem mojim serčnim klicem, naj mi to naznani pismeno. Ako se oglasi večje število deležnikov, morebiti sto, da pristopi k znabitim bodoči „Molitveni družbi v tolažbo umerlih duhovnov.“ bom z največjim veseljem si prizadeval in trudil, bodem vso zadevo izročil milostnemu presojevanju naših višjih cerkvenih predstojnikov, katerih besede častimo ko božje besede, ter hitel, meni naznanjeno določbo precej priobčiti v tem listu.

Bog, v kterega večjo čast in slavo se bo to delo pričeno, naj ga s svojim svetim blagoslovom spremlja, da se množi, cvete ter prinese prav obilne sadove!

Profesor Janez Repič,

stanujoč: Dunaj (Fünfhaus, Mariahilfergürtel 35.)

Čertice iz Bosne Znam, da prej in sedaj je slovenski narod naš rad čital novosti, sporočila in dogodbe iz Bosne.

Zatoraj podam zopet šopek raznoverstnih rastlin in cvetov od tod blagim čitateljem „Zgod. Danice“, katere so vzrastle na polju in vertéh sv. katoliške Cerkve; pa tudi od drugod.

V Prjedoru je bil kupil zemljišče in turški čardak (boljša hiša turška z jednim nadstropjem) pokojni g. Valentin Lah, mašnik Gospodov in duhovni pastir v bosanski Dubici, in kupil je bil to za cerkev in prihodnjo župnijo katoliško. Toda tudi zemljišče je sedaj zapisano na imena brata in sester pokojnega gospoda Lah-a. Sedaj se zbirajo spričala, svedoštva blagih darovateljev, kateri so pok. Lah-u pošiljali darove, v mnogo vzvišeneji, v sv. namen, kakor pa da nakupuje zemljišča za sorodstvo svojo. Pokojni gotovo tega še mislil ni; bil pa je v tej reči nepremišljen, ker je zemljišča vpisaval vradno na svoje ime, ne pa na dotične katoliške kapele in nastajoče kat. občine. Umerl je brez sporočila in tako so zemljišča došla na rodbino njegovo. Ipak keršćansko-katoliška rodbina njegova, ko je doznala, zakaj in iz kakih darov je bilo vse to nakupljeno, bi morala toliko vestna biti in vse dotičnim cerkvam pustiti ali prepustiti.

V bosanski Dubici je katoliška župnija, isto tako v Novi, sedaj tudi v Prjedoru, za vse te je skerbel pokojni pobožni svečenik g. Valentin Lah iz Kranjske. O času pokojnega gospoda Lah-a bila je začasna kat. cerkev v shrambi pod omenjenim čardakom; v nadstropju pa stanovanje za svečenika. Pod vlado turško je bivala v Prjedoru samo jedna katoliška družina, o zajmi Bosne došla je še jedna katoliška družina in se je stalno tu naselila. Pozneje množilo se je katoliško prebivalstvo v mestu; v okolici so se pa naselili katoliki iz Kranjske, Štajerske — Slovenci; iz Moravske, Češke — Slovani; iz Pruske in še od drugod. Postavili so malo kapelo sv. Jožefa in v to dohajali so svečeniki iz Banjaluke in iz 4 ure oddaljenega Šurkovca, da so nekekrati v letu opravili službo Božjo katoličanom. Ali bilo je jako pogibeljno za katolike in deco njihovo, da so bili brez duh. pastirja.

Prosilo se je, in javilo milostnemu biskopu v Banjaluki žalostno stanje katolikov v versko-cerkvenem oziru, in letos, v Marijinem mescu majniku, so milostni biskop poslali č. vr. frančiškana-župnika v Prjedor, in župnija se je ustanovila. Župnijska cerkev in župnija imate za nebeškega zaščitnika in varha sv. Jožefa, ženina blažene Device Marije. Sedaj se obhaja redno katoliška služba Božja. Ipak imajo mnogi kat. naseljenci 1—2 do 3 ur daleč v cerkev. Bosanskih katoliških rojakov je prav malo, župljani so večino naseljenci Slaveni in Slovenci iz Avstrije in pa oni, ki so službeno tukaj.

Sedaj naj Vam pa opišem, dragi verni Slovenci, ki ste še pod posebnim varstvom sv. Jožefa, tukajšno cerkev sv. Jožefa, cerkev nove katoliške župnije. Cerkev — bolje cerkvice, še bolje kapela — je po bosnjaško stavljena; nekaj tramičev pokoncu in počéz, vmes pa spleten plot za stene iz šibja, bolj debelega; vse to je zunaj in znotraj ometano z v blato zamešeno sesekano slamo, poverhu še natenko z apnenim ometom, potem pa pobeljeno z apnom. Tlakana je cerkvice z neolikanimi deskami; na vaših podéh je zora proti temu. Strop je raven iz slabo likanih desk, še slabije skupaj dejanih, pribite so na počezne tramove podstrešja in ne pobarvane, niti pobeljene. Streha na cerkvici je dervena. Pevski kor je dervén in neolepšan.

Oltar je jedini glavni. Menza, sv. miza, je zložena iz desk, kakor so naravne. Tabernakelj, je prevboga lesena omarica černo-rujava, malo olikana, brez vsega lepotičja; podstave stopnične za svečnike slabe, dervene gredi, svečniki žalostne, tumpaste podobe, derveni černo-rujavi in prav žalostni. Mala zakristija, sedaj pridelana, brez potrebnih omár in napustka za opravo mašniško.

Zvončka pri vhodu iz zakristije v cerkvico ni. Cerkvica je mala in nizka; ako bi došlo sto vernikov, bila bi natlačena, drugi morajo zunaj biti. Zvonik stoji prosto na strani cerkve. Kakov pa je? Čveteri obrezani hrastovi tramovi pokonci, počéz križem zvezani, s kositarjevo streho na verhu; med temi tramovi visi jedini zvon, 6 stotov težek. Taka in tako revna, slaba in priprosta je katoliška cerkev sv. Jožefa nove župnije v Prjedoru. Župljani, večino ubogi naseljenci, si še niso opomogli in si v teh razmerah tudi opomoči kmalo ne bodo mogli; prihodkov ima cerkev malo, kar ubogi verniki o nedeljah v pušico darujejo, in to je komaj za sveče, olje in kadilo.

(Konec nast.)

Razgled po svetu.

Ogersko Po vradnih poročilih ostane prvostoljni sedež ogerskega primasa tudi nadalje v Ostrogonu; vendar pa bode prvostoljnik o saborskih zasedanjih stoloval v Budimpeštu.

Virtenberski mladi kralj Viljem je sv. Očetu zagotovil, da bode varoval versko prostost svojih katoliških podložnikov. To je vse hvale vredno od mladega kralja.

Rim. Kakošen mir se dela dandanes? Pričele so se bile 3. t. m. v Rimu na Kapitolu posvetovanja za mir. O ravno tistem času pa so framasoni v drugem oddelku ravno tega mesta imeli odmenjen veliki shod, kamor so bili poklicani prostozidarski člani raznih zunanjih zbornic, kateri so zapisani v to svojat. Kakošen mir za države in za sv. Cerkev pripravljajo framasoni, to je znana reč. „Katol. List“ piše, da hočejo v Rimu vstanoviti nekako stalno agencijo vesoljnega prostozidarstva, tedaj „gnjusoba na svetem mestu,“ čisto po besedi prerokovanja! Namen bi bil: množiti sredstva, s katerimi hočejo napadati papeža, Cerkev in katoliško vero. To je „frajmavrarsko delo miru!“

Čuden pa je ta mirovni shod tudi zato, ker noben parlament, nobena vlada, nobena država jih ni poslala v Rim, da naj se o miru posvetujejo in tako ne namestujejo nikogar, razun le sami sebe in ko je povedal vsak svojo, gredo vsak svojo pot in voz nemira ostane tam, kjer je bil. „Osservatore Romano“ pristavlja: „Pravila, da se vstanovi močen doželjeni miroljubni areopag (sodišče), morala bi se sprejeti od naj višje oblasti, kateri je Bog podelil to poslanstvo, da uči vlade in narode nauk bratovstva, pravice in miru.“ Spolnuje naj se, kar sv. Oče v svojih enciklikah učijo in priporočajo. — pa bo mir po vsem svetu.

Egipt. (Kerščevanje zamurcev. Nove naselbe.) Znani P. Frančišk Ks. Geyer je pisal v Olomovec med drugim tole: „P. Daniel (črni duhoven) je v našem misijonu v Helcjanu priden učitelj. Razun 4 družih misijonskih štacij imamo ondi veliko poljedelsko naselbo za odkupljene zamurske sužnje. Obsega 55 hektarjev rodovitne zemlje in tam je že kacic 300 zamurskih duš (tedaj čedna katoliška vās v Egiptu). Skorej ne mine dan, da bi kaj novih zamurcev ne prosilo za sprejem. V Sudanu, Mahdijevi državi, je kupčija s sužnji očitna in dovoljena, in s sužnji se tam prav gerdo dela; zato veliko zamurskih sužnjev beži na egiptovsko zemljo; tukaj ali lakomnim prekupčevavcem pridejo v roke, ali pa lačni in brez domovanja sem ter tje lazijo. Vidiijo se cele trope zapuščenih družin, zamurske matere z enim dečkom ob roki in z enim dojenčkom na rami, ki se okrog potikajo. Ti zapuščeni zvedo o naši naselbini in prihajajo. „Kaj bi radi?“ „Kruha iščemo!“ je odgovor. Akoravno v začetku kažejo malo serca za verske reči, se vendar sčasoma privadijo rednega življenja, hodijo v cerkev, h kerščanskemu poduku in postanejo prav dobri kristjani. V kratkem bode 14 taci družin kerščenih in potem bodo cerkveno poročeni. Žali, da nam veliko taci tudi pomerje, ker že tukaj jim je obnebe prehladno. Torej se namerja v vzhodnjem Sudanu napraviti novo misijonsko postajo. Naš gosp. škof so ravno zdaj iz tega namena

v Rimu, da bi se meje našega vikarijata natanko določile. Berž ko se iz Rima vernejo, odrine več misijonarjev v Tokar in Kunamo, ter bodo dve novi štaciji vstanovili.

Baltimore. Sestra Katarina Drexel, hči znane milijonarja, bivala je dalje časa v samostanu sester sv. Križa v Wašington-u, da bi se posvetovala s tajnikom notranjih zadev in s preč. g. Stephan-om, ravnateljem katoliške pisarne za Indijance, o najboljem sredstvu, pomiriti Sioux-Indijance. Za Indijance dala je že nad 600.000 dolarjev. Sedaj pa je obrnila vso svojo dobrodelno skrbljivost na uboge zamorce in zanj je v ta namen kupil g. Stephan pri postaji Arundel, 20 milj od Wašington-a, 220 orolov zemlje, da napravi tamkaj vzgojevališče za zamorske otroke. Že to pomlad so se pričela graditi poslopja. Osrednja hiša njene nove kongregacije bode v Andaluziji pri Filadelfiji, kjer se bodo vzgojevale sestre za misijone med Indijani in zamorci. Ko bode dokončano glavno poslopje, pričela bode sestra Katarina svoje delovanje. („Wander.“)

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni namen:

Misijoni v Anamu.

b) Posebni nameni:

23. S. Klemen. Sv. Oče in rimsko vprašanje. Še vedno nerešeno šolsko vprašanje. Stanoviten sad obhajanih ljudskih misijonov. Vdanost neozdravljivim. Stavbinske zadeve.

24. S. Janez od Križa. Karmelitarški red. „Duhovni in obhajanci.“ Obvarovanje pred slabimi drušajami in kujigami.

25. S. Katarina. Sv. veda. Čislanje devišstva. Hučo skušani in maloverni. Vstav za božjastne.

26. S. Konrad. Katoliška cerkev na Badenskem. Spreobrnjenje Afrike. Posvečevanje duhovskega stanu. Ohranitev dobrih dušnih pastirjev.

27. S. Virgil. Solnograško in Koroško. Narodni mir. Izveršitev sklepov na kat. shodih. Kerščansko življenje pri moških.

28. S. Ruf. Misijoni na Kineškem v hudih poskušnjah. Delavsko vprašanje. Pravočasne vredbe za varstvo revežev pred nadlogami zimskimi.

29. I. Adventna nedelja. Hrepenenje po prihodu Kristusovem. Izverševanje najviših oblasti po volji Božji. Nebrižni družinski očetje.

30. S. Andrej. Ljubezen do križa. Priporočene svetne zadeve. Vse poslano, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v mescu novembru in umerjō v mescu decembru.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrot,

odverni od naše dežele poboje, umore in samomore odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Za zdravje na očeh neka oseba.

Zahvale.

Na priprošnje Lurške Matere B. 14 pomočnikov in več družih svetnikov itd. se mi je zdravje precej zboljšalo, ter se priporočam še nadalje za popolno zdravje, če je Božja volja.

P. J.

Zahvala Jezusu in Mariji za dvojno pomoč.

V težavni zadevi, kjer nisem imel upanja rešitve, izšlo se je vse po sreči, kajti pomagal je Oni, kateri je edini mogel stvar rešiti: Jezus in Marija; in sicer tako, da izvira veliko dobrega iz onega, kar sem po pravici štel med hudo.

Huda bolezen se me je bila lotila, mislil sem da sem izgubljen. A Jezus in Marija sta mi zopet tu pomagala in okrevaj sem v kratkem popolnoma. Hvala in slava Jezusu in Mariji vekomaj!

R. K.

Listek za raznoterosti.

Volitev. Na Virtemberskem v Oberndorfu je bila 3. nov. druga volitev. Kandidata sta bila: Katoličan Galler in protestant pl. Leibbrand. Galler je po kerstnem listu katoličan, po svojem življenju pa mnihozožirec, ki se je ustil češ: na Virtemberskem mnihovi ni treba, jezuitov ne; duhovskega šolskega nadzorstva ne! Protestant Leibbrand pa je povedal, da bo delal za prideržanje duhovskega šolskega nadzorstva, kakor je že spomladi delal; potem je rekel: zakaj bi mi protestanti ne bili tolerantni in ne dobili nekterih moških samostanov? ... Po vsem tem so katoličani Leibbrandu dali glasove, in odpadnik Galler je padel na svoj dolg nos. Galler, povsod bratov ima!

Tomaj. 15. nov. Rad bi v „Novicah“ naznanil, da se je tertna už tudi pri nas prikazala, in da je vinarsko društvo na Krasu na novo oživel, da bo vinorejcem pomagalo na vse mogoče načine, da bo 17. decembra imelo v Tomaju občni zbor, da si izvoli ravnateljstvo, in da vabi k pristopu; pa „Novice“ so nekaj časa zapustile polje, vinograde, živinorejo, stroje i. dr., — pa so se na obširno politično polje podale, da celo državnim poslancem nauke dajejo. Kmetovalec v „Novicah“ nima več svojega lista. Oče Bleiweis! vstani, in poravnaj, kar gre krivo! „Danica“, natisni to pri- tožbo; saj si kmetiška hči!

Frere Orban.

V Ribnici je preteklo nedeljo milgsp. prelat dr. Andr. Čebašek vmetil novega župnika in dekana preč. gosp. Mart. Povšeta.

Wörishofen. 7. listop. Nektere dni bivam tukaj in nekoliko „kneipujem“, kar mi dobro kaže. V ponedeljek pojdem memo Bodenskega jezera, čez Freiburg (morebiti se pomudim tudi kake dni na Švicarskem) in v Badenu, kjer namerjam nektere dni gorke toplice rabiti. Ako pridejo kaka pisma iz Amerike, pošljejo naj se mi v Wörishofen, pri Türkeim-u, (bei Türkeim.) Bavarsko, kjer bom pustil naročilo, kam naj se dalje pošljejo. Jan. Vertin, škof v M.

Telegram (?) Od 24. okt. do 2. nov. t. l. obhajala je Trebanska fara sv. misijon, kterege so vodili

oo. Lazaristi, in sicer v. č. gg. Javševce, superijor, pa Nežmah in Heidrih. Zadovoljnost faranov nepopisljiva. Zelenci so leteli preč, da se je vse kadilo; jeden sam je poskušal še nekaj nasproti ugovarjati, a tudi ta je moral stisniti rožičke, ko je videl, da ne dobi poslušavcev.

Pretečeno nedeljo ineli smo pa zopet lepo slovesnost. Blagoslovila se je novopredelana cerkev sv. Marijete pri Ponikvah, ki se je bila preteklo zimo poderla. Lepo vreme, zala cerkev in pridiga na prostem — pod milim nebom vse napravilo je jako dober vtis, kar spričuje lepi ofer 102 gld. Bog plati vsim dobrotnikom!

Terst. Preč. g. Ivan Pechiar (Pečar), kor. vikar v Kopru, je postal ondi kanonik. — Preč. g. Jak. Mihalič, beneficijar, je postal častni kenonik koperskega kapiteljna. — Č. g. Ant. Ellner, škofijski kapelan, je postal administrator župnije Paz po odpovedi preč. g. Ant. Požar-ja, ki je prevzel kape- lanijo Pregarje. — Č. g. Karol Mecchia (Meča?), je postal škofijski kapelan in konsist. kancelist. — ČČ. gg. Iv. Marchio, koop. pri L. D. v Terstu in Vascotto v Humagu sta si službi menjala. — Pre- stavljen je č. g. Mih. Dobravec s Pregarij v Sta- rado: — Č. g. Al. Mahorič iz Starade v Barko. Č. g. Juri Muraspin, škofijski dijakon, je postal pre- fekt naukov v škofijskem konviktu. — Č. g. Hugon Mioni, subdijakon je poslan v Rim na gregorijansko univerzo v bogoslovne nauke.

Diapason normale, instrumentum ad musicam intonationem juxta recentia Decreta, passim diapason dictum, sive italice corista, germa Stimmgabel, Vindobonae venale est apud DD. Lenoir et Forster, Waaggasse, IV., pretio fl. 1.20, ac comprehensa expe- ditione fl. 1.35. (Terž. šk. list.)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: „Da bi tudi jaz bil deležen vaših božičnih ss. maš“ 1 gld. — Č. g. Mat. Jereb Javorski 2 gld. — Č. g. Jož. Zakotnik 5 gld. „za delež blagoslova Bo- žjega Deteta“ — S pristavkom: „Slovenec“ prosi, Slovenec 5 gld. — Dobrotna gospa 2 gld. — M. Abram 2 gld. — Č. g. župnik Al. Stare 5 gld. — ČČ. gg. župnik Jak. Rasputnik in Jož. Gregorič kapl. 5 gld. — Č. g. Sim. Zupan, kat. v Loki 5 gld. — A. K. 1 gld. — J. Stanovnik 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Loke 2 gld. — Č. g. Jož. Kramarič, kaplan v Hinjah, 2 gld. — J. Stanovnik 1 gld.

Za vstanovitev stalne in večji rezidencije čč. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: gospa M. B. 30 gld.

Za Marijanišče: Iz Loke 1 gld. — Neimen, 20 gld.

Za sv. Očeta: Iz Loke 3 gld.

Za razširjanje sv. vere: Iz Loke 3 gld.

Za poplavljenе Gorenjce: Č. g. Mat. Jereb Ja- vorski 8 gld. — Stara Loka po prečast. g. dekanu 12 gld. — G. Žgur 3 gld.

Za afrikanski misijon: Senožče 1 gld. 45 kr.